

Проміжне покоління

Пролог

Земля 2027 року переживала важкі часи. Багаторічні війни, що спалахували у всіх частинах світу, та екологічні катастрофи, підкріплені перенаселенням спричинили занепад та поставили людство на межу виживання. Щоб уникнути неминучого кінця людського роду, група інженерів та вчених розробила радикальний план - міжгалактичну експедицію до потенційно придатної для життя екзопланети K2-18b у 2,5 мільйонах світлових років від Землі.

Не маючи іншого вибору, без підтримки світових урядів, інженери з організації United 24 розпочали свій авантюрний проект. За кілька років, в таємниці від усього світу, було побудовано велетенський зореліт "Арго", оснащений експериментальними іонними двигунами, але навіть з такими технологіями його екіпаж з 150 колоністів не мав можливості дістатися K2-18b, який пізніше нарекли Едемом. Навіть із урахуванням підвищення швидкості корабля, за рахунок іонних двигунів, та новітніх систем навігації, що постійно прораховували найкоротший маршрут, час на подорож між галактиками за розрахунками займатиме приблизно 200-250 років, що означало, що колонізувати ту планету будуть далекі нащадки перших колоністів, які відправились у путь. Втім команду для корабля все одно зібрали.

Екіпаж зорельота "Арго" складався з 150 колоністів, ретельно відібраних за розумовими та фізичними здібностями. Серед них були інженери,

вчені, лікарі, агрономи та фахівці з виживання. Всі вони пройшли жорсткі перевірки, адже саме від них залежало майбутнє людства на новій планеті. Коли "Арго" стартував у 2037 році, на Землі ще точилися спустошливі війни та лютували екологічні катастрофи. Але екіпаж сподівався, що до прибуття на Едем через кілька століть, людство зможе стабілізувати ситуацію.

Однак останнє повідомлення з Землі, отримане неподалік Марса, виявилось невтішним: війни таки скінчилися, але планетарні катастрофи продовжувалися. Тож місія "Арго" не втрачала актуальності - адже невідомо, чи вдасться врятувати Землю до того, як Сонце вибухне. А колонізація Едему стане запорукою виживання цивілізації.

Минали роки подорожі в безмежному космосі. "Арго" вже залишив далеко позаду орбіту Марса, але до кінцевої мети лишалось ще дуже далеко. Попереду екіпаж чекали десятиліття самотності та невідомості у холодному морі зірок.

Марк різко розплющив очі, прокинувшись від гучних ударів у двері його капсули. Він був не високим, досить струнким юнаком з коротким темним волоссям та пронизливо голубими очима. Його обличчя мало дещо квадратну форму, а на підборідді темніла щетина, надаючи йому легкої неохайності. За дверима чулися крики його дівчини Єви, яка намагалася докричатися до нього.

- Ну, Марк, вставай вже. Скільки можна спати?

- Ще десять хвилин, я обіцяю...

- Ти це казав вже десять хвилин тому, тож піднімайся, негідник

Дверцята капсули розкрились випустивши весь кисень з середини у кімнату.

- Ну, що задоволена?

- Агась! - із широкою посмішкою відповіла Єва.

- То чого ти так репетувала, невже сама не могла поснідати?

- Могла. Але ж з тобою робити це приємніше.

- А мені як приємно... - глузливо відбив Марк.

- До того ж я хотіла у тебе дещо запитати дорогою до їдальні.

- І про що ж ти хотіла поговорити?

- Я ж сказала, по дорозі до їдальні...

- Ну добре, зараз вже іду.

Пройшовши крізь автоматичні двері капсульного відсіку Марк та Єва опинилися у довгому коридорі - хребті космічного корабля "Арго". Його сталевий корпус вигнутими пластинами стрімко звужувався до носа, нагадуючи формою наконечник стріли.

Зсередини стіни були обшиті пластиком, створюючи футуристичний вигляд. Йдучи цим коридором, можна було потрапити до будь-якого місця на кораблі. Адже він ділив його навпіл - ліворуч розташовувалися робочі відсіки, праворуч - житлові та інфраструктурні.

Коридор освітлювали маленькі ліхтарики, що були вбудовані у кожную другу пластину передуючись із ілюмінаторами, які зараз були щільно закриті - таке рішення давно прийняли їхні прапрадіди, перші члени екіпажу. Адже на Землі люди бачили зорі тільки вночі, тож ілюмінатори закривали, аби уникнути плутанини та порушення режиму.

Вже майже підходячи до їдальні Марк розсміявся, почувши чергову претензію Єви. Вона завжди була трохи запальною. Але саме ця риса йому в ній і подобалася.

- Ну і чого ти смієшся? - Зніяковіло від сміху коханого сказала вона. - Я ж серйозно кажу - давай працювати разом на ремонті корабля. Ти ж все одно проходив курси.

- Ти ж і так знаєш, що мені більше до вподоби спокійне життя та робота із тваринами ніж оце щось підкручувати чи латати. Тим паче мені вистачає того, що я постійно переживаю за тебе коли виходиш за межі корабля.

- Але ж подумай, це така гарна нагода! Ми б разом працювали і проводили час, а якщо б щось суттєве полагодили, нам би можливо і парну капсулу видали...

- Заманлива, звісно, пропозиція, втім я напевно відмовлюсь. Я вже вирішив, що буду доглядати за тваринами та рослинами в теплицях. До того ж на парну капсулу, ми і так зможемо на збирати.
- Гаразд, як знаєш... Тільки не смій дуже переживати, коли мене пошлють у черговий вихід! А то спеціально не повернись! - Глузливо кинула вона.
- Хіба я можу не хвилюватися за тебе? Ти ж знаєш, наскільки ти для мене дорога!
- Добре, добре, я зрозуміла. Буду обережна! А тепер годі тут сюсюкати, ходімо вже снідати, бо все стигне! - Зніяковіло сказала вона.
- Так, йдемо!

Коли автоматичні двері розчинились перед парочкою, Марк з Євою увійшли до гамірного простору їдальню, майже всі столики вже були зайняті іншими членами екіпажу.

- Займи нам місце, будь ласка, а я піду приєднаюся до черги. - Запропонував Марк.

Єва кивнула і попрямувала до одного з вільних столиків біля великого панорамного ілюмінатора, який зараз був закритий металевими жалюзі.

Марк підійшов до сенсорного автомату для замовлення їжі. Його глянцева чорна поверхня нагадувала давні автомати швидкого харчування на Землі. Марк вибрав для себе яєчню та зелений чай, для Єви ж він замовив капучино та круасан з джемом - вона віддавала перевагу солодкому. Хоч вони мали дещо відмінні смаки, але Марк знав, що обрані ним страви чудово поєднуюватимуться. Адже

головне - щоб сніданок розпочав їхній день у гарному настрої.

Отримавши своє замовлення, Марк рушив до столика, за яким його вже чекала Єва.

- Ось, пані, ваше капучино та круасан із джемом. - Сказав Марк підходячи до столику, де його вже чекала Єва.

- О, а як ти знав, що я захочу саме цей круасан?

- Просто я вмію читати думки.

- Он, як і що ж я зараз думаю?

- Хм, дай но мені секунду... - Він витягнув руку та скорчив задумливу гримасу. - Бачу. Бачу, що ти хочеш...

- Ну і що я хочу?

- Ти хочеш, щоб я поцілував тебе просто зараз. - Посміхаючись промовив він.

- Ого! А ти справді вмієш читати думки!

- Авжеж, я ж казав! Просто дуже добре тебе знаю.

- Мій чарівний телепат. Що ж, твої здібності справді вражають. А тепер давай снідати, поки все не вистигло. У нас ще багато справ сьогодні!

- Так, приступимо! А ввечері я продемонструю свої телепатичні здібності знову.

- Обов'язково! Це буде цікаво.

Марк не міг відвести погляд від Єви, яка сиділа навпроти нього. Її довге руде волосся сяяло в м'якому світлі діодних ламп підкреслюючи блідість шкіри. Вона елегантно пила каву з чашки, а її ніжні руки розламували круасан. У кожному її жесті відчувалася витонченість та грація. Марка зачаровувала її мила усмішка та неповторний блиск

очей. Він відчував неймовірну прихильність та бажання оберігати цю чарівну істоту.

Раптом розмірену тишу їдальні перервав спокійний голос штучного інтелекту корабля:

- Увага, екіпаж. За два тижні корабель полишить територію Чумацького Шляху та продовжують свій рух вже у галактиці Андромеди. Будьте готові до незначної турбуленції, та перебувайте у капсульних відсіках, на випадок непередбачуваних обставин.

У їдальні запанувала тиша. Дехто обмінявся занепокоєними поглядами. Марк помітив, що Єва, яка зазвичай їла із задоволенням, раптом втратила апетит і лише крутила в руках ложку. Хоч вони й народилися на цьому кораблі, але Земля була для них міфічною прабатьківщиною. І ось тепер остання ниточка зв'язку з нею мала обірватися. Зрештою не взявши більше жодної крихти до рота Марк та Єва розійшлися по своїх робочих місцях.

У теплицях того дня панувала напружена атмосфера. Колеги перешіптувалися, обмінюючись занепокоєними поглядами. Дехто навіть кинув роботу і зібрався у невеличкі групки, щоб обговорити оголошення.

- Це безглуздзя! Ми маємо летіти далі, до Едему! Тим паче, для тебе, що нічого не значить рішення наших предків летіти вперед, аби врятувати людство?! - запально вигукнув один з найстарших агрономів.

- А раптом Земля вже встигла відновитися, і людству нічого не загрожує? Ми не можемо цього знати! - заперечив йому молодий.

- Це занадто ризиковано, бовдуре! Хто знає, що там відбувається! І до того ж хіба, ми не зробимо те ж саме, що і наші пращури, тільки у зворотній бік?

- А може нам потрібно зупинитись та висадитись на найближчій планеті, щоб усе обміркувати? -

Втрутився ще один аграрій. - Тим паче, я чув що ми все одно скоро будемо пролітати Проксима Центавру b, яка також вважається екзопланетою...

- Агов, там! Обговорите все на обіді! - Озався головний агроном з теплиці неподалік.

- Шефе, а вас це що взагалі не бентежить? - запитав Марк.

- Бентежить, але це не має сказатись на урожаї, все одно нам годувати весь екіпаж, у будь якому випадку.

Він мав авторитет, тож всі його послушали, та повернулись до роботи, але суперечки все одно не вщухали, аж поки біля вечора гучномовці не оголосили:

"Увага! Прохання до всього екіпажу зібратися о 20:00 у центральному коридорі для обговорення подальшого курсу корабля. Повторюю. Всім зібратися о 20:00 у центральному коридорі для обговорення подальшого курсу корабля."

Наближався час зборів у центральному коридорі. Марк стояв біля маленького ілюмінатора біля тепличних відсіків та вдивляючись у безмежний космос.

Міріади зірок оточували "Арго" з усіх боків, наче діамантовий пил, розсипаний гігантською невидимою рукою. Вони мерехтіли всіма кольорами веселки, утворюючи фантастичні візерунки на темному атласі Всесвіту. Однак сьогодні зоряне мереживо здавалося тривожним. Воно то спалахувало яскравими вогнями, то згасало, ніби віддзеркалюючи суперечки та неспокій, що охопили "Арго". Марк мовчки вдивлявся у це дивне видовище, роздумуючи, який же курс обрати. Колись предки Марка могли спостерігати цю величну красу Всесвіту лише здалеку - з малесенької блакитної плямочки під назвою Земля. А тепер він сам плив серед безмежного океану зірок, ставши частиною цієї чарівної космічної містерії.

Думка про це надихала Марка, але водночас народжувала сумніви. Адже він бачив Всесвіт зовсім не так, як його пращури, котрі більшу частину життя прожили на рідній планеті. Якби вони були "проміжним поколінням", то чи наважилися б взагалі на таку подорож? Чи варто їм продовжувати цей шлях, бо так хотіли їх діди? І чи варто прирікати на таке саме існування вже своїх дітей та онуків? Чи, можливо, Джері мав рацію, і все ж таки варто спробувати колонізувати якусь ближчу екзопланету, щоб заснувати там свою, нову Землю? Ці думки роздирали голову Марка з середини, та не давали перепочинку навіть на секунду. Зрештою він так і не міг визначитись яке рішення буде вірним...

Раптом позаду почулися легкі кроки Єви. Вона постукала його по плечі:

- Ну що, йдемо?

Марк ще мить постояв мовчки, наче продовжуючи внутрішній діалог із зорями. Потім повернувся до коханої з невимушеною посмішкою:

- Так, пішли.

Вони мовчки пройшли коридором до центрального залу. Щоб розірвати напружену тишу, Марк запитав:

- Ти знаєш, хто це все організував?

- Здається, це ініціатива професора Ніколаса, він один з наших, тож думаю зараз буде голосування. - Відповіла Єва. Після чого між ними знову нависла тиша.

У довгому центральному коридорі "Арго" вже зібрався весь екіпаж корабля. Люди стояли щільним натовпом, перешіптуючись та обговорюючи ситуацію. Повітря було напружене, а обличчя стурбовані.

Раптом на сцену вийшов професор Ніколас - один з найшанованіших членів екіпажу. Це був маленький худорлявий чоловік років 60-ти. Його досить довге, сиве волосся було акуратно зачесане назад, а з-під густих брів визирали мудрі сірі очі. Обличчя професора було покрите зморшками, що свідчили про багатий життєвий досвід. Його постава виражала впевненість та авторитет. Професор підняв руку з довгими тонкими пальцями, вимагаючи тиші від присутніх. Дочекавшись того,

як всі притишаться та спрямують очі на нього він почав промову:

« Дорогі друзі, колеги, члени екіпажу!

Я бачу, що оголошення про виліт за межі

Чумацького Шляху викликало у багатьох з вас занепокоєння та сумніви. Признаюся, спочатку я не зовсім зрозумів причину такої реакції. Адже ми всі давно знали, що рано чи пізно наш корабель полишить зоряне скупчення, у якому народилася наша цивілізація. Це природний етап нашої подорожі до Едема.

Однак тепер я усвідомлюю, що цей крок дійсно знаменує певний момент віддалення від коренів. І це закономірно викликало у деяких з вас бажання переосмислити наш шлях.

Саме тому я хочу представити на розгляд усі можливі варіанти нашого подальшого руху. За цілий день ми з колегами дійшли до того, що з безлічі варіантів наших дій найбільш вживаними у суспільстві стали: продовжувати рух за запланованим маршрутом, повернутись на Землю, або спробувати колонізувати найближчу екзопланету, щоб дати нашим дітям новий дім замість корабля. Кожен з цих варіантів має право на існування оскільки має свої переваги та недоліки, які ми обмірковували складом наближених до мене осіб. Загалом пропоную пройти по кожному з варіантів.

Перший варіант - продовжити політ до планети Едему, як і було заплановано спочатку. Це найбільш логічне рішення, адже саме на це

розраховував екіпаж та конструкція корабля. Все готувалось само до такого розкладу подій, тому і все що є на цьому кораблі розраховане на подорож саме до Едему. Проте точної інформації, що чекає нас на Едемі у нас досі немає. Лише старі, можливо навіть застарілі знімки з орбітального телескопа Джеймс Вебб та кілька менш чітких знімків, які ми робили у спробі розгадати, чи з'явилось там життя за час нашої подорожі.

Другий варіант - повернутися на Землю, та не покидати Чумацький шлях. Можливо, там ситуація вже покращилася за ці роки, але ситуація може і не покращитись, та й придатної до життя Землі може взагалі не існувати. Наше незнання та відсутність зв'язку з Землею є найбільшою перевагою в питанні вибору, але й найбільшим недоліком.

Третій шлях - зупинитися біля однієї з найближчих екзопланет та спробувати колонізувати її. Це може стати початком нової ери для людства. Адже ми зможемо заснувати власне поселення на чужій планеті і розпочати все спочатку, а використовуючи копалини, які знайдемо там, можливо зможемо збільшити наш прогрес та швидше долетіти до Едему, але з іншого боку, цей варіант також приховує чимало небезпек. Адже про більшість екзопланет у нашому космічному секторі відомо дуже мало. Їхні умови можуть виявитися непридатними для життя або надто ворожими. Клімат, атмосфера, флора і фауна - все це для нас таємниця.

Як бачите, кожен з варіантів має свої переваги та ризики. Тому я не буду нав'язувати вам свою думку, адже вибір має бути свідомим та виваженим. Прошу лише, щоб у цей відповідальний момент ви керувалися розумом та совістю. А результати голосування ми разом приймемо як волю більшості.»

Після завершення промови професора Ніколаса в залі запанувала напружена тиша. Всі уважно слухали і обдумували почуте.

- Отже, почнімо. - Мовив Ніколас. - Голосуватимемо через піднімання рук. Хто за те, щоб продовжити політ до Едему - прошу підняти руку.

Повільно піднялось кілька десятків рук. Люди озиралися навколо, підраховуючи голоси.

Професор Ніколас записав результат у блокнот

- Дякую, опустіть руки. Тепер хто за повернення на Землю?

Зараз вгору здійнялось всього лиш з десяток рук.

Професор кивнув та записав у блокнот ще один результат.

- І останнє питання - хто за зупинку біля екзопланети та спробу колонізації? - запитав Ніколас.

Раптом корабель сильно нахилило вбік. Люди закричали, хапаючись за поручні та один одного. Марк встиг схопитись за поручень, але Єву схопити він не встиг. Вона відлетіла на кілька метрів та впала біля входу до керуючого відсіку. Крізь крики людей не було чути майже нічого.

- Увага! Увага! - заревів голос штучного інтелекту з динаміків. - Викид сонячного вітру пошкодив систему навігації. Корабель змінив курс на зірку Проксима Центавра а.

Паніка охопила зал. Люди кидалися до виходу, намагаючись дістатися своїх капсул. Раптом щось врізалось в бік корабля. Потужний удар кинув всіх на підлогу. Здригнулися перебірки, заскрипів корпус. Кілька людей не встигли зачепитися і пролетіли до протилежної стіни.

- Астероїдне влучення, - сповістив ШІ корабля. - Пошкодження корпусу. Втрата герметичності в секціях 3 і 7.

Ніколас підвівся, струшуючи осколки скла з комбінезона.

- Негайно всім надягти скафандри! Всім механікам - перевірити постраждалі секції! Інженери - залатати пробоїни! Аграріїв попрошу пройти до капсульних відсіків. Рухайся, хлопці, швидше!

Люди метушилися, намагаючись оговтатися від шоку та зібратися з думками. А корабель невпинно кренився в бік загрозливо розжареної зорі, що вже займала половину вікна.

Марк поспішав до свого капсульного відсіку з усіма іншими агрономами, коли раптом на шляху зустрів команду механіків на чолі зі своїм колишнім інструктором Володимиром. З-під прозорого шолому скафандра визирали коротко підстрижені руді вуса та бакенбарди Володимира. Його обличчя все ще мало сліди засмаги, набутої під час роботи на відкритих ділянках корабля. За майже дитячими

малюнками квітів та зірок на його скафандрі Марк упізнав свого колишнього інструктора. Зазвичай Володимир працював з Євою, тож Марк вирішив запитати, чи вона зараз з ними.

- Вибачте, пане Володимире, а де Єва? Я її щось не можу знайти, - занепокоєно запитав Марк.

Володимир на мить завагався, ніби не наважуючись щось сказати.

- За попередньою інформацією, вона перебувала в одному з пошкоджених відсіків, - нарешті вимовив він.

Марка наче струмом вдарило. Його охопив жах при думці, що він може втратити Єву.

- Що?! Це точно? Ви її бачили там? - запитання сипалися з його вуст.

- Це поки не підтверджено... Але я не бачив її серед інших механіків, - пояснив Володимир.

Раптом з динаміків пролунало: "Всім аграріям негайно пройти до капсульних відсіків! Не створюйте гармидер в коридорах!" Марк машинально рушив у тому напрямку спершись на стінку, але Володимир зупинив його:

- А ти це куди зібрався?

- Я? Я ж аграрій...

- Ти що знущаєшся? Який ти в біса аграрій? Так як ти проявляв себе на навчаннях, ти не маєш права таке говорити. А ну пішов зібрався, і ідеш із нами!

- Але ж я...

- Нічого не хочу чути, у тебе хвилина! Нам зараз потрібні всі робочі руки, щоб врятувати корабель. У

відсіку механіків знайдеш мій запасний скафандр і дуй до входу у шлюзовий відсік.

Почувши наказ Володимира, Марк миттєво кинувся до відсіку механіків. Незважаючи на страх та невпевненість, він розумів — зараз потрібно діяти, аби врятувати Єву. Він швидко схопив інструменти та повернувся до групи, де старший механік Борис Євгенович вже розподіляв завдання:

- Увага всім! Ситуація критична, але у нас є чіткий план дій! Доведеться працювати майже синхронно. Перша група пробивається до носової частини і перезапускає навігацію та двигуни. Друга група негайно розпочинає зовнішній ремонт корабля. Третя група працює всередині, розчищаючи завали. Кожною групою керуватимуть інженери через рацію. Виконувати накази негайно! Успіх залежить від згуртованості! Людям у пошкоджених відсіках лишилося близько години, тому часу на гайнування немає!

- Так! - відгукнулися механіки.

- Мої заступники відбирають групи і негайно приступають до завдань! Увімкнути рації для зв'язку з інженерами! Рухаємось, хлопці, бо часу обмаль!

Після інструктажу група Володимира поспішила до шлюзового відсіку, щоб вийти у відкритий космос та розпочати ремонт корабля.

Втім зайшовши до шлюзу Володимир оголосив про нестачу страхувальних тросів, що посіяло хвилю обурення у лавах механіків.

- Це божевілля! Ми не можемо працювати без страховки! - вигукнув хтось.

- Так, занадто небезпечно! Є інший вихід? - підтримав інший.

- Тихо! - різко осадив їх Володимир. - Я розумію ризики. Але іншого вибору немає! Кожна секунда на рахунку!

Натовп трохи притих, але невдоволення відчувалося у повітрі.

- Страховки отримають лише новачки, які щойно пройшли навчання. Всі досвідчені - працюватимуть без неї. Я чекаю від вас професіоналізму!

Почувши це, Марк занепокоївся. Адже він щойно закінчив курси механіків. Робота в відкритому космосі без страхування була вкрай небезпечною для новачка.

- Ей, Марк! - гукнув Володимир. - Бери страхувальний трос і просто роби все так, як я тебе вчив. І не зволікай ні нащо, ти ж пам'ятаєш нащо ти тут?

- Так, пане.

Марк полегшено зітхнув. Принаймні йому дістанеться страховка. Він почепив трос до свого ремня на скафандрі рушив до шлюзової камери. Адже зараз головне - якомога швидше врятувати корабель і Єву!

Геромозасуви шлюзового відсіку розкрились, і група за групою механіки почали виходити у відкритий космос. Спочатку їх було так багато, що здавалось ніби згряя молі обступила маленький клаптик тканини на чорному тлі. Кожна група

знала свою задачу, тому всі рухались досить злагоджено. Перша група, яка була найменш чисельною, всього п'ятеро людей, впевнено рухалась до носу корабля. Всі в тій групі були досвідченими механіками, тому всі рухались без страховки, але навіть так вони були дуже швидкими у своєму просування. Друга група, в якій був і Марк, вже дісталась місця контакти астероїда із кораблем та почали латку чималої подряпини корпусу. Деякі із механіків продовжували бурмотіти про те що це безглузда робити щось без страховки, але роботу виконували добре. Але раптом повз них промайнув величезний метеорит, що ледь не зачепив кількох працівників. Хтось від переляку втратив рівновагу та не втримавшись на борту корабля відлетів у відкритий космос, але це швидко помітили та не дали їм відлетіти далеко. Люди із страховкою швидко зловили їх та поставили на місце.

- Що за лайно тут відбувається?! - люто проревів механік. - Чому мене ніхто не попередив про небезпеку? Страхування, бляха, не видали, ще й ніфіга не попереджають! Ви що, хочете, щоб ми тут передохли всі, придурки нещасні?!

- А ми тут причому взагалі? Це інженерня сволота зсередини мала б нас застерегти!

- Так, це їхня провина, інженерів та навігаторів! Вони мали стежити за оточенням! - підтримав його напарник.

- Та ви там усі остаточно поїхали дахом?! - пролунав роздратований голос з рації.

- Зараз не час для пошуку винних! Тримайтеся завдань! - чітко промовив один із інженерів.

- Воно там, сидять собі у безпеці, ще й команди нам тут роздає! А ти вийди до нас, тут все розкажеш та й покажеш. - огризнувся хтось на адресу інженерів.

- Ще й вякає воно! Мовчали б краще там у своїх кріслах! - підтримав його напарник. - Ви або допомагайте, або заваліться!

Навіть у скафандрах відчувалось зростання напруги. Всі нервували не лише через наближення до Проксими Центавра, а й через погіршення атмосфери у команді. Було зрозуміло, що будь-яке слово може спричинити бійку. Але один з механіків, попри все, намагався заспокоїти колег:

- Годі! Сварки лише погіршать ситуацію! Потрібно об'єднатися!

Та ніхто його не слухав.

- Ти особливо мовчи! - раптом накинувся хтось на свого напарника. - Адже саме ти агітував повертатися! Через твої базікання ми в такій ситуації!

- Брехня! Це не я перший цю ідею озвучив! Та й взагалі, це найлогічніший курс, з огляду на обставини! - заперечив той.

В цей момент озвався Володимир. Він проревів своїм низьким голосом у рацію:

- Годі сперечатися! Зараз у нас є важливіші задачі! Повернімося до роботи!

Суперечка швидко перетворилася на безладну сварку та взаємні звинувачення. Всі забули про безпеку та свої завдання. Єдине, що їх

хвилювало зараз - знайти винного замість того, щоб врятувати корабель.

У радіоефірі з'явився голос професора Ніколаса:

- Група один, як у вас справи з запуском резервного двигуна?

- Запуск двигуна — виконано. Система навігації перезавантажується, буде виконано найближчими хвилинами, професоре. - відрапортував керівник першої групи.

- Чудово! Друга група, доповідайте.

Однак замість відповіді почулися лише суперечки та образи.

- Група номер два, говоріть! Що з завданням? Тільки мовчання у відповідь.

- Група номер 3, звітуйте про ситуацію!

- Професоре, у нас проблема. Розбирання завалів неможливе - конструкції пошкоджені, є ризик розгерметизації всіх відсіків. Потрібен зовнішній ремонт обшивки в відсіках 3 та 7.

- Зрозуміло. Дякую за звіт.

Ці слова водоспадом холодної води полили на розпалені голови механіків. Спочатку всі оніміли від шоку та усвідомлення власної провини. Люди соромливо опустили очі, не наважуючись поглянути один на одного.

Хвилину тривала гнітюча тиша. Кожен усвідомлював, що через їхні сварки та бездіяльність хтось може загинути. Ця думка пронизувала всіх нестерпним болем провини. Нарешті Володимир не витримав і суворо, але тихо мовив:

- Досить... Зараз не час для чвар. Є робота, яку треба зробити.

По його тону було зрозуміло - він не засуджує, а радше закликає зараз зосередитися на головному. Механіки почали повільно розходитися по своїх місцях і братися до роботи. Тепер вони працювали мовчки, злагоджено, наче єдиний організм, що намагається виправити власну помилку і врятувати товаришів.

Марк усіма фібрами душі відчував, що зараз від швидкості їхніх дій залежить доля багатьох людей, включаючи його кохану Єву. Його охоплював нестерпний страх за її життя. Але він намагався перетворити цей страх на енергію, щоб працювати ще швидше.

Обережно тримаючи пальник, Марк повільно водив ним уздовж розриву в обшивці. Він спостерігав, як під дією полум'я метал плавився, перетворюючись на рідке срібло. Акуратними рухами Марк заповнював розрив, немов малював пензлем.

Розплав охайно лягав на краї розриву, з'єднуючи їх назавжди.

Поруч у темряві видніли силуети його товаришів. Вони мовчки зосереджувалися на своїй роботі, ось так само відновлюючи цілісність їхнього спільного дому. Лише час від часу тишу розрізав шипіння пальників та булькання розплавленого металу. Закінчивши запаювати один розрив, Марк переходив до наступного. Він відчував гордість за те, що його вмілі руки по крихітці відновлюють

життєздатність корабля. Це була копітка, але також і вдячна робота.

Навколо простягалася безмежна чорна пуста, поцяткована мерехтливими зірками. Вони мовчазно спостерігали за роботою механіків, ніби підсвічуючи їм шлях своїм тьмяним сяйвом. Проте зірки видавалися тривожними, наче передчували лихо. Їх блиск нагадував про загрозу, що все ще чатувала всередині пошкодженого корабля. Механіки поспішали, адже долі багатьох людей досі висіли на волосині.

Коли останню тріщину було заварено, Марк на мить заплющив очі й уявив обличчя Єви. "Тримайся, люба, - подумки звернувся він до неї. - Ми встигнемо. Я врятую тебе, обіцяю".

Потім він поглянув на годинник у скафандрі.

Залишалося зовсім мало часу до повного вичерпання кисню у заблокованих відсіках.

- Готово! Швидше назад на борт! - Скомандував Володимир.

Повернувшись до шлюзової камери, механіки жадібно вдихнули свіжого повітря. Тепер їм залишалося тільки чекати та сподіватись на те, що вони встигли врятувати своїх друзів та колег.

Після того, як зовнішні пошкодження корабля були усунені, настала черга третьої групи - розбирати завали всередині "Арго". Це було найнебезпечніше завдання, адже пошкоджені конструкції могли обвалитися в будь-який момент.

Марк знервовано чекав разом з іншими, готовий у будь-яку мить кинутися на допомогу. Його думки

були лише про Єву. Він уявляв, як вона, мабуть, налякана та самотня чекає на порятунок під завалами. Його серце буквально нило від турботи. Ну що там у них?! - не витримав хтось із механіків. - Вже мали б вибратися!

- Треба чекати, розчистити завали - процес не швидкий, - відповів інший.

- Та вже досить часу минуло! Мабуть щось не так!

- Не панікуймо раніше часу. Даймо їм ще трохи попрацювати.

- А раптом вони там зупинилися взагалі?! Ми тут знервуємося, а вони байдики б'ють!

- Ну от знову ти почав! Довіряй людям, вони роблять усе можливе!

- Повільно, роблять! Я б уже все закінчив.

- Так іди. Ніхто ж не тримає.

- Я вже своє зробив, хай вони пораються.

- Так от і закрий вже свій писок. Не нервуй нас тут.

- Ти що вкнув? Тебе навчити спілкуватись?!

Суперечка знову наростала. Марк намагався не звертати уваги, занурившись у власні думки.

Раптом навколишні звуки почали зникати, мовби хтось почав глушити їх. Марк зачинився у власних думках, відгородившись від решти світу. Він згадував усі щасливі моменти з Євою: їхнє перше побачення, прогулянки коридорами корабля, поцілунки в теплицях... Її неймовірно красиве волосся, яскраву усмішку, дотепні жарти... Марк усвідомив, що не уявляє свого життя без неї. Він хотів освідчитися Єві, щойно вона буде врятована. Запропонувати їй руку і серце, адже він так її

кохає! Ці думки зігрівали Марка посеред жахить аварії та додавали йому сили чекати.

Раптом хтось потрусив його за плече, повертаючи до реальності. Це був Володимир:

- Марк, ти готовий? Вони майже дісталися до неї! Час йти!

Серце Марка забилося частіше. Нарешті ця мить настала - він побіжить рятувати свою кохану! Усі думки і почуття зосередилися лише на одному - рятувати Єву. Він кинувся слідом за групою рятувальників, які вже пробивалися крізь завали до відсіку, де перебувала Єва. Адреналін бурхливо пульсував у венах, готовий на подвиг заради коханої. Марк був готовий витягти її з-під уламків навіть ціною власного життя.

Втім ризикувати не знадобилось, її вже виносили на носилках. Її голова перемотана бинтом, а на руках з'явилося кілька синців, але в цілому вона була в порядку. Як тільки Єва побачила Марка у скафандрі, вона сказала:

- Так і знала, що ти мене рятуєш.

Після чого її обличчя розтеклося у втомленій посмішці та вона відключилась.

Єва повільно приходила до тями. Відкривши очі, вона розгледіла навколо себе незнайоме приміщення. Зрозумівши, що це лазарет, дівчина озирнулася. Поруч з її ліжком сидів Марк і тримав її за руку. Побачивши, що Єва прокинулася, хлопець радісно підскочив. Його очі заблищали від щастя, а по щоках скотилися сльози.

- Боже, Марк, не плач. Адже ти щойно так хоробро працював у відкритому космосі! А зараз ревеш, наче мале дитя, - лагідно посміхнувшись, жартома мовила Єва слабким голосом.

- Це сльози радості! Я так турбувався за тебе! Я... Я мушу тобі дещо сказати, - збуджено промовив Марк. - Єво, я люблю тебе всім серцем! Будь моєю дружиною!

Єва тихо посміхнулася і стиснула його руку.

- Звісно, коханий! Я теж тебе дуже люблю!

Почувши це Марк що є сил обійняв Єву.

Щасливу мить раптово обірвав голос професора Ніколаса, що пролунав з корабельних динаміків: «Увага всім! На жаль, через раптову аварію та її наслідки, ми не змогли довести голосування щодо подальшого курсу корабля до кінця. Багато хто постраждав і потребує відпочинку та лікування. Тому я пропоную перенести повторне голосування на завтра, на 10 годину ранку. До того моменту корабель буде зупинений. За цей час кожен зможе відновити сили та ще раз зважити свою позицію з цього доленосного питання. Адже від нашого вибору залежить майбутнє усього людства. Будь ласка, сумлінно підійдіть до цього рішення. До завтра!»

Почувши це, Марк та Єва презирнулися. Єва бачила, що в очах Марка майоріла втома. Він буквально ледве тримався, через стрес від робіт за бортом.

- Марку, тобі треба йти відпочивати. Я буду в порядку, - мовила Єва, лежачи на ліжку в лазареті.

- Ні, я нікуди не піду! Я не залишу тебе тут саму! - заперечив Марк, міцно стискаючи її руку.

- Та ти весь день на ногах, тобі треба нормально виспатись у своїй капсулі. Я буду тут під наглядом медиків, не хвилюйся!

- Мені все одно спокійніше лишитися з тобою. Я посплю просто на стільці тут.

Єва лагідно посміхнулася і погладила його по голові. Вона розуміла, що коли Марк вперто вирішив щось зробити, то краще не сперечатися. Тож хлопець зручніше влаштувався на стільці біля її ліжка і незабаром задрімав. Проте сон був поверхневим, адже Марк прокидався від кожного шурхоту, пильно стежачи за станом коханої.

Наступного ранку Єва прокинулася від променів світла, що пробивалися крізь ілюмінатор лазарету. Вона відчувала себе значно краще, ніж учора. Біль відступив, а слабкість зменшилася.

Проте самотійно дійти до залу для голосування дівчина ще не могла. Тому, обережно спираючись на міцне плече Марка, Єва повільно попрямувала до виходу з лазарету.

Їхній шлях до головного залу був неспішним. Єва робила обережні кроки, поступово набираючи сили. Іноді вони зупинялися, аби вона могла перевести подих. Але Марк із терплячою усмішкою чекав поруч.

Зрештою, за годину вони дісталися до мети.

Головний зал корабля вже був переповнений людьми. Всі члени екіпажу "Арго" зібралися тут для вирішального голосування. Гомін голосів

відбивався від металевих стін, створюючи неприємний гул.

Марк з Євою зайняли вільне місце збоку. Дівчина все ще відчувала слабкість та спиралася на плече хлопця. Проте її очі були сповнені рішучості - вона неодмінно мала взяти участь у цій доленосній події. Раптом у залі запанувала тиша. На підвищення вийшов професор Ніколас. Його суворий погляд оглянув присутніх.

- Друзі, сьогодні ми маємо вирішити долю всього людства, - урочисто промовив професор Ніколас. - Перед нами стоїть вибір: повернутися на Землю, зупинитися на Проксимі Центавра чи продовжити політ до Едему. Я прошу кожного уважно зважити усі аргументи та проголосувати по совісті. Хто за те, щоб повернутися на Землю - прошу підняти руку.

Частина присутніх підняла руки догори. Професор рахував їх, а його помічники фіксували результат.

- Далі, хто за те, щоб зупинитися на Проксимі Центаврі?

Знову частина залу здійняла руки.

- І нарешті, хто підтримує продовження нашої подорожі до Едему?

Після підрахунку голосів, професор Ніколас оголосив:

- Більшість проголосувала за політ до Едему.

Раптом лунають обурені вигуки:

- Це безглуздзя! Треба повертатися! Це занадто ризиковано!

Професор намагається заспокоїти присутніх, наводячи аргументи на користь цього рішення:

- Друзі, я розумію ваше занепокоєння. Але подумайте про перспективи, які відкриває Едем! Це шанс для нового початку, вільного від помилок минулого.

Проте обурення в залі наростало. Чулися вигуки:

- Ми приречені! Ви ведете нас на загибель!

- Якщо ти так думаєш, то бери шлюпку та вали звідси на свою Землю! От тільки далеко ти сам долетиш?

- А може це ти полетиш на Едем у шлюпці, курвисько!

- Повертайте корабель, доки не пізно!

Ситуація вимагала негайних дій. Професор Ніколас зробив крок вперед і заговорив спокійним, але твердим голосом:

- Друзі, заспокойтеся! Давайте обговоримо це з холодною головою. Я розумію ваші побоювання. Але чи не для цієї мети ми і вирушили у цю подорож - шукати новий дім для людства? Хіба ми не мріяли знайти планету, де зможемо все почати спочатку? Едем - це шанс, якого ми не можемо упустити. Довіртеся мені! Разом ми подолаємо всі труднощі і побудуємо там нове майбутнє для наших дітей.

Слова професора Ніколаса поступово заспокоювали натовп. Люди перестали гарячково перемовлятися та обурюватися. Замість цього вони з задумливими обличчями слухали професора, який переконливо апелював до їхніх сердець та розуму.

- Друзі, давайте пам'ятати, заради чого ми взялися в цю подорож. Заради надії на краще майбутнє для наших нащадків. І ця надія все ще жевріє в наших серцях, освітлюючи шлях вперед серед зоряної безодні. Довіртеся їй! Разом ми подолаємо всі труднощі і знайдемо новий дім.

Це наче трохи заспокоїло натовп. Тому професор Ніколас додав:

- До речі якщо ми вже вирішили рухатись у майбутнє, і Земля нас більше не сковує своїми правилами, то я оголошую, що з цього моменту ілюмінатори не будуть орієнтуватись на Земний час. Тепер ви зможете побачити зорі тоді коли захочете!

Останні сумніви розвіялись, поступившись рішучості йти до обраної мети. Люди стискали один одному руки та обіймалися. Нарешті важке рішення було прийняте, і тепер усі дивилися в майбутнє з надією.

Після бурхливих дебатів нарешті запанував спокій. Люди потискали один одному руки, обіймалися, усміхалися. Здавалося, щойно прийняте рішення згуртувало екіпаж, надихнуло новою надією.

Двигуни нарешті запрацювали на повну і корабель «Арго» знову рушив у напрямку Едему.

Марк разом з Євою підійшов до вікна залу. За товстим шаром прозорого матеріалу відкривався запаморочливий вид на безмежний зоряний космос. Ця безодня, що ще нещодавно лякала, тепер здавалася Марку величною та прекрасною.

Адже саме там, серед мерехтливих вогнів, лежав їхній шлях у майбутнє.

Марк обережно обійняв Єву, притиснувши до себе. Дівчина сперла голову йому на плече. Разом вони спостерігали за повільним рухом далеких зірок, що ніби всміхалися їм.

- Ми долетимо, правда? - тихо запитала Єва.

- Звісно, кохана. Разом - обов'язково, - прошепотів Марк, цілючи її у скроню.

Вони відчували, що зробили щось правильне, всі відчували, навіть ті хто був не згоден із рішенням більшості. Шлях досі тривав. Попереду чекали ще довгі роки невідомості у холодному безмежжі космосу. Проте тепер у серцях людей запалилася надія - чиста, як полум'я свічки в нічній пільмі. Вони вірили - більше не буде поламок і сварок, лише мир та злагода осяюватимуть їхню подорож. Їхня місія - залишити нащадкам найкраще, а не вічні чвари та недомовки минулого. Адже саме така доля Проміжного покоління.

Епілог

Минуло майже дві сотні років з часу доленосного голосування на борту «Арго». Легендарний зореліт, подолавши незліченні парсеки, врешті-решт досяг околиць далекої планети Едем.

Ті, хто колись становив його екіпаж, вже давно стали космічним порохом, увічнівшись в історії людства як Проміжне Покоління. Проте їхні нащадки успадкували заповітну мрію предків — знайти новий дім серед зоряних просторів.

За ці роки не раз виникали заколоти та протести серед екіпажу, особливо серед нових поколінь, які вже народжувались у нові галактиці. Дехто з них вважав, що ніколи не побачить кінцевої мети, а лише передасть естафету нащадкам у цій нескінченній мандрівці. Проте щоразу мудрість і розсудливість брали гору, об'єднуючи екіпаж довкола спільної мети. І "Арго" невпинно просувався крізь зоряну порожнечу до Едему.

Коли промені червоного карлика K2-18, що отримав назву Червоне Сонце, вперше освітили Едем на екранах містка, правнук Марка та Єви — головний інженер корабля — наказав зупинити «Арго» на орбіті й висадити розвідувальну групу.

Те, що побачили дослідники, перевершило найзухваліші фантазії. Пишна рослинність, кришталево чисті водойми, родючі ґрунти. Тож навіть незважаючи на те що науковці довгий час вважали, що тепла червоного карлика заледве вистачить, щоб обігріти планету, але Едем виявився більш ніж придатним для життя.

Невдовзі на поверхню почали спускатися перші поселенці. З неймовірним запалом вони взялися облаштовувати житло та закладати сади й городи. Хоч дорога сюди й була тернистою, та не раз хиталася віра предків, зрештою мрія здійснилася. Коли перше сонце Едему сіло за обрій, проливши останні промені на нове поселення, люди повні надії дивилися в майбутнє. Вони знали — прадіди пишалися б ними. Адже саме такою була доля Проміжного Покоління — прокласти стежку до кращого життя для нащадків.